

kan være usikkert, hvordan der vilde være blevet forholdt. Naar det Beløb medregnes eller rettere ikke fradrages, var den virkelige Formuefremgang det Beløb, som jeg nævnte, 674,294 Kr. 60 Ø., og Skatten vilde da under denne Forudsætning være bleven rigelig 20,000 Kr. Og selv om det kun skulde være *Renten* af Reservefondet, der skulde lægges til Grund for Beskatningen, vilde det dog blive et meget betydeligt Beløb. Jeg har ikke gjort det op, men Reservefondet var i Østifternes Kreditforening ved Afslutningen af sidste Aars Regnskab den 31te Marts 1900 7,522,006 Kr. 73 Ø., saa at alene Renten vilde blive et meget betydeligt Skatteobjekt. Opgjort paa samme Maade, vilde Skatten for Kjøbenhavns Kreditforening for sidste Regnskabsaar være bleven ca. 6,000 Kr., for den jydsk Landkreditforening for sidste Regnskabsaar ca. 14,000 Kr. og for jydsk Husmandskreditforening, ligeledes for sidste Regnskabsaar, ca. 3,000 Kr. Det falder mig ind, at paa den for kort Tid siden afholdte Generalforsamling i jydsk Husmandskreditforening mente Interessenterne ikke, at der var Raad til at bevilge en Understøttelse eller Pension til afdøde Direktør Elmquist's Enke, foreløbig paa 1,200 Kr., senere paa 600 Kr. Jeg antager da, at de heller ikke ville synes om, at der nu her vedtages en Bestemmelse, hvorefter de kunne komme til at skatte 3—4,000 Kr. aarlig til den Kommune, hvor deres Kontor har Sæde. Det kan, som sagt, være Tvivl underkastet, hvorledes Nettoindtægten skal opgøres, men jeg er ikke sikker paa, at det ikke godt kunde være blevet disse Beløb, som jeg har nævnt, for de sidste Regnskabsaar i de nævnte Kreditforeninger, og altsaa noget tilsvarende for de øvrige Kreditforeninger, men i nogen Maade vil det jo komme til at bero paa den til enhver Tid værende Indenrigsminister.

Det er derfor, jeg har tilladt mig at stille mit Ændringsforslag til § 15, fordi jeg finder det urigtigt at paalægge Kreditforeningerne en saadan Skat. Ændringsforslaget gaar kun ud paa dette, at Kreditforeninger og Kreditkasser skulle være undtagne fra den kommunale Beskatning, og det er i fuldstændig Overensstemmelse med det Standpunkt, som hidtil har været indtaget af samtlige Lovgivningsfaktorer, Regeringen og begge Rigsdagens Ting, nu i den sidste Aarrække, i hvilken vi have forhandlet om Bestemmelserne om Selskabsbeskatning. Man har stadig i disse Forhandlinger indtaget det Standpunkt, at

Kreditforeningerne skulde være medlemmer, der skulde være fri for Kommuneskat. De ere nu komne med derved, at man har strøget den Betingelse, som man tidligere havde for, at Selskaber skulde beskattes, nemlig at de vare „erhvervs-søgende“. Der er ogsaa andre Institutioner, som derved kunne ind under kommunal Skattepligt, og med Hensyn til hvilke det forekommer mig meget tvivlsomt, om det er rigtigt; det gælder f. Eks. adskillige Stiftelser. Paa dette Punkt har jeg dog ikke for mit Vedkommende fundet tilstrækkelig Anledning til at stille Ændringsforslag; men jeg har begrænset mig til Forslaget om Kreditforeningerne. Det glæder mig meget af Forhandlingerne under denne Sags 1ste Behandling at se — jeg var ikke selv til Stede den Gang — at den højtærede Indenrigsminister har udtalt en lignende Anskuelse, som jeg nu har gjort mig til Tolk for, idet han har udtalt, at ogsaa efter hans Opfattelse burde Kreditforeninger være fri for kommunal Skattepligt. Med disse Ord skal jeg paa det bedste anbefale mit Ændringsforslag.

Bluhme: Jeg har tilladt mig at stille et Ændringsforslag til § 15. Det forekommer mig, at dette lille Ændringsforslag begrundes sig selv, eller i alt Fald begrundes af de Motiver, der af Forslagsstillerne anføres til Fordel for Affattelsen af § 15. Det gaar ud paa, at Skibsfartsselskaber, hvis Skibe kun gaa i Udenrigsfart uden at anløbe Hjemstedsbyen, skulle være fritagne for at betale Skat. Til Støtte for Forslaget om, at Aktieselskaber skulle betale Skat, fremføres altid, at de paaføre Kommunen betydelige Udgifter uden at kunne sættes i Skat og derved bringe Kommunen tilstrækkelig Indtægt til Dækning af de Udgifter, de forarsage. Men et Aktieselskab, der beskæftiger sig med Skibsrederi, og hvis Skibe aldrig komme hjem, kan aldrig falde Kommunen til Byrde, og det maa siges, at de anvende deres Penge paa en Maade, saa de tværtimod komme Kommunen i høj Grad til gode ved at skabe forøgede Indtægter gennem deres Virksomhed. Jeg fæster her min Opmærksomhed i Øjeblikket paa et bestemt Sted; det er Beboerne i Nordby. De give sig meget af med Skibsrederi; men der er ikke, hvad alle vide, Tale om, at nogle af Skibene kunne løbe i Havn ved Nordby, fordi der ingen Havn er. Jeg kan derfor ikke indse, at Kommunen kan have noget berettiget Krav paa, at disse Skibsrederier skulle beskattes dobbelt til Kommunen. Hertil